

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lutego 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z odwołania E. R.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Z.
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 21 lutego 2005 r.,
kasacji ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w K.
z dnia 11 marca 2004 r., sygn. akt III AUa .../02,

odrzuca kasację.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 18 września 2002. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. oddalił odwołanie E. R. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych – Oddziału w Z. z dnia 22 maja 2002r., którą odmówiono wnioskodawcy przyznania prawa do emerytury wobec wykazania jedynie 11 lat 2 miesięcy i 10 dni okresów składkowych i nieskładkowych łącznie. Równocześnie organ rentowy podtrzymał decyzję z dnia 29.05.2001r.

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. wyrokiem z dnia 11 marca 2004r. oddalił apelację wnioskodawczyni.

Kasacja wnioskodawczyni od powyższego wyroku zarzuca naruszenie przepisów prawa materialnego - art. 10 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ustawy z 17 grudnia 1998r. oraz prawa

procesowego przez błędną interpretację zebranego w sprawie materiału dowodowego, bez wskazania konkretnego przepisu kodeksu postępowania cywilnego.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Kasacja okazała się niedopuszczalna i podlega odrzuceniu. Na gruncie stosowania przepisu art. 393³ k.p.c. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2000 r., utrwalone zostało stanowisko Sądu Najwyższego, iż niewskazanie podstawy kasacji oraz jej uzasadnienia uniemożliwia badanie zasadności skargi, a więc rozpoznanie sprawy, co uprawnia do odrzucenia kasacji na podstawie art. 393⁸ § 1 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 1996 r., II UKN 24/96, OSNAPiUS z 1997 r. nr 13, poz. 242, z dnia 20 listopada 1996 r., I PKN 22/96, OSNAPiUS z 1997 r. nr 5, poz. 74 i szereg późniejszych).

Od dnia 1 lipca 2000 r. przepis art. 393³ k.p.c., w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 24 maja 2000 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego, ustawy o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. Nr 48, poz. 554) został poszerzony o dodatkowe wymaganie, a mianowicie przedstawienie okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie. Wymaganie to stanowi konsekwencję wprowadzenia przez wyżej powołaną ustawę tzw. przedsądu uregulowanego nowym brzmieniem art. 393 k.p.c., który stanowi, że Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, jeżeli w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne lub nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości prawne lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie; Sąd Najwyższy może również odmówić przyjęcia kasacji, jeżeli jest ona oczywiście bezzasadna. Ograniczeń tych nie stosuje się, jeżeli zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo, albo gdy zachodzi nieważność postępowania (art. 393 § 2 k.p.c.). Jeżeli zatem przepis art. 393³ § 1 pkt 3 wymaga przedstawienia okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji, zaś pkt 2 wymaga przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, to obydwa te wymagania należy traktować równorzędnie i orzecznictwo Sądu Najwyższego

zapadłe na tle stosowania przepisu art. 393³ k.p.c. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2000 r. zachowuje pełną aktualność. W przedmiotowej sprawie zaskarżone orzeczenie zapadło po dniu 1 lipca 2000 r., a zatem kasacja od tego orzeczenia winna wskazywać nie tylko przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie, ale także przedstawiać okoliczności uzasadniające jej rozpoznanie. Tymczasem kasacja temu wymaganiu w niniejszej sprawie nie czyni zadość, bowiem kasacja, spełniająca wymagania z przepisu art. 393³ k.p.c. musi wykazać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (co polega na przytoczeniu jego treści i wskazaniu argumentów prawnych, które z reguły prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych – por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, M.Prawn. 2001, nr 13, poz.670), czy istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości a także potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (co wymaga przedstawienia tych rozbieżności i wykazania, że przepisy je wywołujące nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowej judykaturze sądowej). W ramach przedsądu następuje także badanie, czy zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo (przy czym oczywistość ta musi jawić się jako rażąca i od razu dostrzegalna, uwidoczniająca się bez głębszej analizy sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji) a nadto, czy w sprawie nie występuje nieważność postępowania (art.393 § 2 k.p.c.).

W przedmiotowej sprawie kasacja pomimo wskazania tzw. istotnego zagadnienia prawnego, nie wskazała w dostateczny sposób argumentów prawnych przemawiających za koniecznością poddania tej sprawy pod ocenę Sądu Najwyższego. Ponadto w kasacji nie wskazano w ogóle przepisu postępowania, tj. konkretnego artykułu kodeksu postępowania cywilnego, którego - w ocenie wnioskodawcy - naruszenie przez Sąd drugiej instancji mogło mieć istotny wpływ na wynik przedmiotowej sprawy (naruszenie prawa procesowego przez błędną interpretację zebranego w sprawie materiału dowodowego).

Sąd Najwyższy doszedł zatem do przekonania, że kasacja jest dotknięta brakiem nieusuwalnym, a tym samym niedopuszczalna, i w oparciu o art. 393⁷ § 2 k.p.c. postanowił jak w sentencji.